

Руди и неговото радио

Беше събота по обяд.

Руди и Петър се движиха бавно от училище към дома. Тя държеше учениците си чанти на гръб, а Руди държеше и големия пакет в ръката си.

— Каква ли най-сетне какво има в пакета, — каза Петър и го посочи със пръст.

— Какъв не! — извика Руди весело. — По-рано от утре не бива никой да узнае това. Ами ти какво си направил?

Петър не пазеше толкова строго тайната си. — Написах един разказ, каза той. Руди го погледна очудено.

— Я гледай, изглежда, че те бива за таква работи. А какво се разказа за него?

— Ех, извика другият. — Това няма да ти кажа и ти трябва да чакаш до утре.

— Знаеш ли, Петре, аз съм голъмо нетърпение очаквалям утрешния ден. Кой ли ще има най-хубавата работа?

— Струва ми се Саша. Вероятно ли разправя, че построи един изкуствен театър.

— Аз пък мисля, — отговори Руди — че Валерий ще получи наградата. Той е изработил един чудесен платнолаз.

Двамата стигнаха до дома на Петър.

— Значи утре сутрин ще биде точно въ двайсет и половина преди авашата порта, — каза Петър при раздялата.

— Можеш да разчитаеш на мен, Петре!

— Довиждане!

— Довиждане!

Руди продължи доволен пътя си. Той все пак се надяваше малко да получи наградата. През тези четири седмици, въ които имаше време за своята работа, той не си беше губил времето. Беше построи един радио-апарат. Първоначално две седмици изминаха въ подготовката и изучаването на разни радиоапарати, през останалите той построи самия апарат. След това родителите му бяха излизали. Когато даде на сестри заплата, той го изтрибна въ ската си. Сполучи напълно. Той чу по радио лекции по отглеждането на пилоти и разбира всяка дума, ала това не беше кой знае колко интересно. Той се радваше, че чува всяка дума ясно и отчетливо. След това предаваха опера. Чуваха се чудесно. Слушайки така, той беше заспал над апарата. Изведнъж скръзнето на вра-

тата го пробуди. Само въ няколко секунди той беше прибрал апарата и облянън, така както си беше, се бутна въ леглото, защото искаше да изненада съ радното и родителите си. След като бяха и майката си легнала и всички утихна, той се съблече тихо, тихо.

Сега Руди се търпеше към дома и доволен се подмиваше. Утре най-сетне щеше да се състои дългоочакваната изложба при класните и наставниците. Работата се състои въ следното:

Преди месец учителят бѣ предложил на класа всеки от учениците да изработи съвсем самъ едно, безразлично какво. След четири седмици трябваше да бидат готови съ работата си и тогава петнадесетъх ученика сами трябваше да решат чия работа е най-хубавата. Учителят беше обещал да не им дава през тези четири седмици уроци. Учениците бѣха, разбира се, въ вътора и всички приготвиха по нѣщо.

— Все едно дали ще получи наградата или не, — мислеше си Руди, — това или иначе аз си имамъ сега собствено радио и...

Мислите му бѣха прекъснати от единъ силен удар. Който получи изложба. Той залитна и падна, като изтърпя скъпоценния пакетъ. Няколко мига Руди бѣше замаян от удара и нападението, ала бързо се съвзе и първата му мисъл бѣ: радиото? Той потърси пакета около себе си, ала от него нѣмаше и следа. Изведнъж той съзря слученика си Карлъ съ пакета подъ нишинца да

завалъ въ друге улица. Да бѣха подире му нѣмаше никакъхъ мисли, защото Карлъ бѣше най-държанъ бѣгачъ въ класа. Но какво трябваше да прави? Руди бѣше напълно себе си. Неговото любимо радио? Утре Карлъ ще се яви предъ учителя съ радиото и ще каже, че той го е построи. Ужасно! Лошото бѣше, че Руди не бѣше никому разправялъ за радиото. И сега нѣмаше свидетел. Дори и баща му не можеше да помогне, защото и